

פרשתון כפר אדומים ה' בניסן תשע"א פרשת מצורע

שתי ציפורים, ארז, ואזוב (יד:ד)

ציפי היתה הולכת מהכפר אל הגבעה המערבית כל הזמן. היא אף פעם לא חשבה שהמרחק היה כזה ארוך. משום מה היא הרגישה שהיום זה לקח שעות ארוכות כדי להגיע לגבעה. גם אם באמת עברה אותן עשרים דקות מהבית שלה אל הגבעה כמו כל יום, התחושה היום הייתה אחרת. בכל הדרך היא עברה מאבק פנימי למה אני חייבת לעשות את זה, היא חשבה לעצמה ... יש לה את הבעיה האמיתית, לא אני!

אם מישהי תראה אותי ליד הבית שלה... זה הסוף שלי... אולי פתאום תהיה סערה... ואצטרך לחזור הביתה... אבל, באמת זו הבעיה שלה. הכל התחיל לפני שבוע ציפי הייתה במרכז מעלה אדומים כשהיא ראתה שם את ריקי. אמרו שלום אחת לשנייה ואז ציפי שאלה אותה מה היא עושה שמה אבל ריקי לא ענתה. היא עשתה את עצמה כאילו היא לא שמעה את השאלה וישר העבירה את השיחה למבחן בחשבון שהיה בכיתה בבוקר. אחרי פטפוט שלהם לדקה נוספת אמה של ריקי יצאה מחנות וקראה לריקי שתבוא. ריקי אמרה שלום לציפי והלכה, שמחה שהיא הצליחה להתחמק מהשאלה של ציפי לאן היא הולכת.

בתקופה האחרונה היו לריקי קשיים שונים, בלימודים, עם חברים ועם ההורים שלה. ההורים החליטו שכדאי לה לדבר עם מישהי לעזור לה והיא הייתה נפגשת פעם בשבוע עם פסיכולוגית לילדים. ריקי היתה מספרת לה על הבעיות שלה והפסיכולוגית עזרה לה להתמודד עם כל הקשיים השונים. ריקי ידעה שלא היה לה להתבייש ושכל אחד זקוק לעזרה מסוימת אבל בכל זאת לא היה קל לה עם הביקורים האלה והיא שמרה על זה כסוד אישי לחלוטין, שגם זה מותר. לכן דווקא היום לפגוש את ציפי הדברנית של הכיתה היה מסוכן ביותר. אבל ריקי נשמה עמוק.

-. זה עבר, ציפי לא ראתה, יהיה בסדר
למחרת בכיתה ריקי שמה לב שהיה קשה לה במיוחד. היא הרגישה שכולם מסתכלים עליה בצורה שונה. חלק מהתלמידים שאלו אותה שוב ושוב ובצורה שכבר נמאס, 'מה שלומה'. היא לא הבינה מה קרה אז היא פנתה אל החברה הכי קרובה שלה, מירי, לשאול האם היא רק מדמיינת דברים או שבאמת ילדים מתנהגים אליה אחרת. מירי לקחה אותה לצד ולחשה לריקי מה קרה: "ציפי סיפרה לכולם שאת חולה בראש ולכן את הולכת לפסיכולוגית." ריקי לא רצתה לשמוע עוד מילה. איזה ילדה, היא חשבה לעצמה, היא עקבה אחרינו אתמול! ריקי ידעה בלבה שהיא בסדר ואין מה להתבייש אבל למה הילדה הזאת היתה חייבת לעקוב אחריה, ועוד יותר לגלות את סודה!

לשלושה ימים ריקי סירבה ללכת לבית הספר. רק ביום השני האמא שלה בכלל הבינה מדוע. היא התקשרה אל המחנכת והסבירה לה כל מה שקרה. המחנכת דברה עם ציפי וציפי הבינה שאם היא גרמה לריקי לצאת מהחברה, עליה לבוא ולהזמין אותה בחזרה.

הדרך לביתה של ריקי אף פעם לא היתה כזאת ארוכה. ציפי חשבה לעצמה, למה הייתי חייבת להיות כזאת פטפטנית, היא היתה מבטיחה לעולם לא לפטפט רק להינצל מהמפגש הזה. למה היא היתה חייבת להיות מעליבה ומתנשאת. היא לעולם לא תתנשא רק כדי לא להצטרך לבוא ולהתנצל. ואז היא עמדה לפני הדלת של ריקי. היא חתכה עוד דקה או שתיים אבל ידעה שאין לאן לברוח. היא צלצלה.

וזאת התורה / אוריינות באוריינות

אמא! אמא! בואי תקשיבי לסיפור הזה על ילד בכיתה! "חמוד", ענתה אמא, "אתה יודע" שאנו לא מדברים לשון הרע." "אבל מדוע, אימ?" שאל הבן ומיד הוסיף: "זה שווה – לאפשר לזכות בספר תורה

פעמיים בפרשה אנו שומעים על התורה של המצורע: "וזאת תהיה תורה המצורע" ו"זאת התורה לכל נגע הצרעת...". מה פירושו הדבר? האם מגיע למצורע תורה? (אולי שווה לספר קצת לשון הרע...). מה בכלל פירוש המילה תורה? (אם עניתם שזה שם של מקצוע – לא נכון!) המילה תורה קשורה למילה הוראה. התורה היא בעצם חוקים שה' מסר לנו. בספר ויקרא המילה מופיעה לא פחות מ-16 פעמים כדי לציין את החוקים של קרבנות של כל מיני אנשים ומצבים שונים. אז, המצורע לא זכאי לספר תורה אלא יש סדרת חוקים שהוא חייב לקיימם כדי להשיג טהרה.

חידות השבוע

כיתות א-ב

אנשים חולים לרופא אנו לוקחים, אבל לא כך בפרשה אלו המצורעים ואם לא לרופא – אולי מסר אחר יש למחלה יש כאלו שאומרים שהיא אפילו "מידה כנגד מידה"!
למי לוקחים את המצורע?
למה זה משמעותי?
מהי ה"מידה כנגד מידה" בצרעת?

כיתות ג-ה

כדי לסיים את המחלה התורה עושה לנו סדר שתיים _____ טהורות
אחד רם וגבוה מכל האילנות
אחד שנוצר מהקטן שבקטנים
אחד מהקטנים שבשיחים
מהם ארבעה אלה ומה הם מסמלים?
(עיינו ברש"י יד:ד)

כיתות ו-ז

חולצה חולה? פריחה בבתים?
מי שמע על נגעים כאלה מוזרים
בתיאור הצרעת התורה מספרת שכל מיני "חפצים יכולים להיות 'נגעים'
מה פירוש עניינים אלה? מה דעתכם
אפשר לעיין גם ברמב"ן (יג:מז) וברש"י (יד:ד)
לד) לשתי גישות שונות

דיון לשולחן שבת

התורה מספרת כי עונשו של המצורע הוא לשבת לבד מחוץ למחנה. יש כאלו שרואים בזה התייחסות של "מידה כנגד מידה". אדם שבדרך דיבור לשון הרע הרחיק אחר מהחברה חייב לחוות מה זה להיות מחוץ לחברה לתקופה: "מגיע לו!" בהפסרת פרשת מצורע אנו קוראים על ארבעה מצורעים שישבו מחוץ ליישוב, דווקא בימי מצור. אנשים אלו כבר התיימשו מחייהם והיו מוכנים להסגיר את עצמם לידי האויב, גם אם זה יעלה להם בחייהם. אבל ההפסרה מספרת, שבהגיעם למחנה האויב מצאו אותו נטוש ועזוב. אחרי התלבטות מסוימת המצורעים מביאים את בשורת הישועה לישראל. מה הנביא רוצה להעביר בסיפור זה ובהדגשה על המצורעים? האם הנביא מנסה ללמד משהו אודות מקומם של מצורעים (ואולי "אחרים" נוספים) והתייחסותנו אליהם? מה אנו למדים מכך שניצלנו על ידי המצורעים? או שמא הסיפור הזה הוא רק במקרה על מצורעים – ולמזלנו הם היו בחוץ כדי להביא את הבשורה?

ומה דעתכם?

לכבוד חג הפסח אנו שמחים להציג סוגיית לימוד שאפשר לדון עליו לפני, במשך או אפילו אחרי החג!
מחשבות על פסח ועל הגאולה...

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יב עמוד ב

משנה: מזכירין יציאת מצרים בלילות

אמר רבי אלעזר בן עזריה: הרי אני כבן שבעים שנה,

ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא

"שנאמר: (דברים ט"ז) "למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך

;ימי חיך - הימים, כל ימי חיך - הלילות

וחכמים אומרים: ימי חיך - העולם הזה, כל - להביא לימות המשיח

?גמרא. תניא, אמר להם בן זומא לחכמים: וכי מזכירין יציאת מצרים לימות המשיח

והלא כבר נאמר: (ירמיהו כ"ג) "הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל

מארץ מצרים, כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות

"אשר הדחתים שם

אמרו לו: לא שתעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכויות עיקר

ויוציאת מצרים טפל לו

נקודות למחשבה

- מדוע רבי אלעזר בן עזריה מתאר את הדרשה הזאת בצורה כה מהפכנית: "הרי אני..."? האם יש בדרשה הזאת מהפכה לפי גישת בן זומא (בהמשך בגמרא) מהו היחס בין גאולה הראשונה (מצרים) לשאר הגאולות (לעתיד לבוא)? איך הוא מסתכל על תהליכים היסטוריים בכלל?
- לפי גישת החכמים (בהמשך בגמרא) מהו היחס בין גאולה הראשונה (מצרים) לשאר הגאולות (לעתיד לבוא)? איך הם מסתכלים על תהליכים היסטוריים בכלל?
 - עם איזה גישה אתם מזדהים יותר?
- האם, לדעתכם, במדינת ישראל היום קיימת או צריכה להיות גישה של בן זומא או של החכמים? מדוע?

חג שמח לכל קהילת בית
הספר!

